

CALLIE HART
ZLATÁ KREV
UKÁZKA Z KNIHY

Saeris

Byly to šaty stvořené pro hřích.
Černé.

Bez ramínek.

Průsvitné.

Rozparek na boku sahal tak vysoko, že na spodní prádlo jsem mohla rovnou zapomenout. Látka kopírovala mou postavu jako druhá kůže a třpytila se, jako by byla utkaná z noční oblohy. Paže mi zakrývaly dlouhé rukavičky ze stejného materiálu, jako bych je až nad lokty ponořila do inkoustu s třpytkami. Ani trochu se to nepodobalo róbám, do kterých mě navlékala Everlayne v Zimním paláci. Tohle bylo elegantní. Uhrančivé. *Bolestně* sexy.

Vůbec jsem ženu ve vysokém zrcadle ve své šatně nepoznávala... a z dobrého důvodu. Ta zvláštní bytost, která na mě hleděla, nebyla žena. Už ne. Kdysi možná, ale teď to byla kříženka fae a upíra, vyvolená samotnými bohy.

Byla jsem stejná jako dřív, a přece úplně jiná. Někteří v nesmrtelnosti zeštíhleli a vytáhli se, mně naopak *vyplnila* křivky, o které mě život v Zilvarenu připravil. Tváře se mi zaoblily, rty byly plnější. Boky, prsa, zadek... to všechno jsem měla i předtím, ale teď jsem je *skutečně* měla. Stejně jako pokaždé, když jsem se za posledních osmačtyřicet hodin zahlédla v zrcadle, jsem bezděčně sklouzla očima k zašpičatělým uším vykukujícím z tmavých vlasů. Kdykoli jsem je zahlédla, dolehla na mě realita. Nakonec jsem vypadala přesně tak, jak mě Fisherova matka nakreslila.

Je to skutečné.

Jsem *fae*.

A jsem *upírka*.

Ticho přerušilo decentní odkašlání. „No, když se k tomu nikdo nemá, tak *já* to teda řeknu. Vypadáš vážně šukatelně, Saeris Faneová.“

Otočila jsem se a rozmrzele nakrčila čelo. V duchu jsem se připravovala na humbuk, který ta poznámka vyvolá.

V šatně se mnou byli tři muži a ze všech čísel testosteron tak, že se skoro srážel ve vzduchu. Taladius stál u velikého okna a poslední sluneční paprsky zbarvovaly jeho stříbrné vlasy a bledou pleť do zlatova. Cítila jsem jeho emoce. Byla jsem na něj napojená způsobem, který se mi ani trochu nezamlouval. Za soumraku jsem vnímala, jak se probouzí na druhé straně paláce, a ze smutku, který ho svíral, se stahovalo hrdlo i mně. Při té poznámce se můj stvořitel zašklebil a zděšeně zalétl pohledem k muži na opačné straně místnosti, rozvalenému na lenošce, jako by mu to tam patřilo. „Zešílel jsi?“ vyhrkl. „Neznám nikoho, kdo by byl tak pitomý, aby zkoušel flirtovat s čerstvě spárovanou ženou. Natož s takovou, jejímuž svazku požehnali *bohové*. Ale udělat to navíc přímo před jejím druhem? Před *ním*?“ dodal a kývl bradou k poslednímu muži, který se opíral o zeď vedle dveří.

Na chvíli jsem se zarazila, než jsem si dovolila se na něj podívat.

Než jsem si dovolila v duchu vyslovit jeho jméno.

Kingfisher.

Můj druh.

Tmavé lokny mu spadaly do tváře a vykukovaly z nich jen špičky uší. Zdálo se mi, že mu vlasy za poslední den dva povyrostly. Taky mi připadal větší. Vyšší, urostlejší a hrozivější. Byl po zuby ozbrojený, v kožené zbroji, a na krku se mu leskl stříbrný límec. Kolem prstů a zápěstí se

mu ovíjely pramínky kouře a třpytivého černého písku. Sklouzly mu podél nohou na zem a plazily se přes koberec k lenošce jako hladoví hadi.

Když začaly šplhat po Carrionových nohou, povzdechla jsem si a překřížila paže na prsou. „*Fishere*.“

Okamžitě zpozorněl a podíval se na mě. „Hmm?“

„Přestaň.“

Prudce se nadechl a zatnul zuby. „Copak *já* můžu za to, že chce umřít?“

Carrion se náhle posadil a málem si přitom vylil pití. Měl v sobě už čtvrtou sklenku whisky, ale nebylo to na něm vůbec znát. Konečně jsem pochopila, jak se mu pokaždé podařilo přepít všechny štamgasty v *Domě Kaly*. Fae mohli pít až do němoty a potom lusknutím prstu vystřízlivět. Stačilo, aby si přáli být znovu střízliví. Carrion svůj pravý původ vždycky skrýval. Kingfisherův otec mu jako malému s pomocí magie skryl faeské rysy a jeho kouzlo přetrvalo stovky let. Vysoký byl Carrion vždycky, ale míval zaoblené uši, méně ostré rysy a nebýval tak ramenatý. Na jeho *skutečnou* podobu si budu ještě chvíli zvykat. Sřet s Malcolmem v labyrintu kouzlo Fisherova otce konečně zrušil a Carrion teď vypadal tak, jak vždycky vypadat měl.

„A copak *já* můžu za to, že svojí holce neumíš ani polichotit?“ opáčil Carrion a připil mu.

Bohové, pomoc. Tohle dopadne špatně.

Pramínky kouře a písku se proměnily v provazy, které vystřelily nahoru, ovinuly se Carrionovi kolem zápěstí a krku a strhly ho zpátky na lenošku. Sklenka vyletěla do vzduchu. Fisher se ji ani nepokusil zachránit. Dopadla na koberec, odrazila se od něj a odkutálela se po podlaze, kam se taky rozlila všechna whisky.

Fisherovi ale nestačilo na Carriona zaútočit magií. S rukama sevřenýma v pěst už si to rázoval přes šatnu. V krásných, zelených očích se zračila vražda.

„*Fishere!*“ vyjekla jsem.

Naštěstí se mezi ně vložil Taladaius a zastoupil Fisherovi cestu, než mohl pašeráka roztrhat na kusy. Oba byli stejně vysocí. Stejně urostlí a hroziví. Byli si podobní v mnoha ohledech. Ale zatímco můj druh byl samá temnota a zádumčivost, Taladaius byl plný světla a často mnohem veselejší, než by si situace žádala. Jako by byli vzájemné protiklady. Dvě strany jedné mince? Současně však i jiné měny.

Upír.

Fae.

Stvořitel.

Druh.

Upír chytil Fishera za rameno a napjatě se usmál. „Já jsem možná mezi svými tak trochu za osvícence, Fishere. Nicméně ti, kteří se tu dneska večer sejdou...“ Odmlčel se a významně povytáhl obočí. „*Nejsou*. Jestli prolížeš živou krev, dokonce i tady, v Saerisiných komnatách, koleduješ si o pořádný malér. Už tak není snadné vám tu zajistit bezpečí.“

Fisher se tvářil naprosto nevzrušeně. Upírovo varování s ním ani nehnulo. Pomaličku stočil hlavu k rameni, za které ho Taladaius držel, jako by to místo mělo co nevidět vzplanout. „Ty nezajišťuješ vůbec nic,“ oznámil mu tiše. „Nejsem tu z ničí laskavosti. Jsem tu proto, že je tady moje družka. Kam jde ona, jdu i já. A jestli si na mě chce něco zkusit další z tvých bratrů, s chutí do toho. Čekal jsem celé věky na den, kdy se s těmi nafoukanými čuráky ocitnu v jedné místnosti.“

Taladaius zatnul zuby a dlouze vydechl. „A víš, že ti nafoukaní čuráci cítí mnohem víc než jen krev?“

Kingfisher shodil upírovu ruku a tlumeně zavrčel. „Já se *nebojím*, Tale.“

„Tam venku bude strach tvůj konec,“ procedil Taladaius. „Jestli se o ni budeš bát, byť jen na vteřinu, *poznají* to a dají ti to sežrat. Oslabíš tím její nárok na trůn. Zavrhnou ji –“

„Ehm?“ Z lenošky, kde Fisherovy stíny stále škrtily Carriona, se ozvalo zachrčení. „*Pomoc?*“

„Bohové a mučedníci, mohli byste si všichni dát pohov? Fishere, pust' Carriona. Taladaiusi...“ Roztrpčeně jsem vydechla. „Kolik máme času, než tam budu muset jít?“

Taladaius si srovnal dokonale střižené černé sako a uklidnil se. Dál však provrtával pohledem mého druha. „Slunce už zapadlo. Shromáždili se. Jestli brzy nevyrazíme, řeknou, že ses svého nároku vzdala.“

„To můžou?“

„Jsou to byrokrati,“ odvětil.

Kingfisher konečně stáhnul svou magii a pustil Carriona. „Jsou to *zrůdy*,“ opravil ho.

„To ano,“ souhlasil Taladaius. „Proto máme taky tolik pravidel a neúprosně se jich držíme. Bez nich by se dvůr proměnil v jatka. Tradice se musejí ctít. Zákony pětice jsou závazné. Dokonce i pro *královny*,“ zdůraznil. „Teprve až s korunou na hlavě bude moct začít zavádět změny. Změny, ze kterých bude těžit celá Yvelie.“

O tohle tu šlo. V tomhle tkvěla podstata všeho.

V labyrintu jsem Malcolma nezabila pro jeho korunu. Bojovala jsem o život. Za pomstu. Za svého druha. Nechtěla jsem se stát královnou tohoto krutého dvora. Být to na mně, už bychom se dávno vrátili do Cahlishe a tam oslavovali, že je král upírů po smrti. Jenže k čemu by nám to bylo? Moci by se chopil jiný z upířích lordů a Yvelie by na tom klidně mohla být ještě hůř než předtím.

V posledních osmačtyřiceti hodinách se mi Taladaius snažil o politice upířího dvora vysvětlit co nejvíc. A na rozdíl od studijních sedánek v knihovně Zimního paláce jsem tentokrát opravdu pozorně poslouchala.

Upíří král měl pod sebou radu tvořenou pěti upířími lordy – Pány půlnoci. Taladaius byl jedním z nich. Nehledě na pohlaví byli všichni oslovováni jako „Pán půlnoci“ a očividně se na tom v nejbližší budoucnosti nemělo nic změnit. Ostatní Pány jsem ještě nepotkala a upřímně jsem se na to ani netěšila. Podle všeho to byli krvežízniví, mocichtiví divoši, kteří by mi pro korunu s radostí utrhli hlavu. V cestě jim však stál zákon o následnictví. Nejprve mě *museli* uznat za svou panovnici, než se mě pokusí svrhnout. A když mě uznají, budou mě muset poslouchat. Aspoň dočasně.

Což nám poskytovalo příležitost. Šanci zastavit válku, která zuřila po staletí. Skoncovat se zabíjením. Korunovace byla nejrychlejší cestou k ukončení té noční můry bez toho, aby se půda od hor až po moře zbarvila krví.

Nepocházela jsem odsud. Nenarodila jsem se tady. Yvelie nebyla můj domov, utrpení jsem však znala dobře, stejně jako nespravedlnost, s jakou si smrt obvykle vybírala ty nejslabší a nejzranitelnější. Pokud jsem mohla nějak přispět ke konci krveprolití, musela jsem to udělat. Aspoň to zkusit. A možná jsem byla zbytečně naivní, ale nevzdávala jsem se naděje, že by se členové Krvavého dvora mohli polepšit.

„Slyšíte to taky?“ zaskřehotal Carrion chraplavě po tom, co se málem nechal zaškrtit. „Bud' mi ještě pořád hučí krev v uších, nebo se sem žene nějaká horda.“ Kromě zarudlého krku žádná viditelná zranění neutrpěl. Dokonce sebou ani nešukl, když se kolem něj s dusotem prohnal Fisher.

„Vyvolávají ji,“ vydechl roztržitě.

„Je to tady. Musíme jít,“ prohlásil Taladaius.

Fisher mého stvořitele ignoroval a vrátil se ke mně. Širokými rameny mi dokonale zablokoval výhled. Viděla jsem jen jeho. Tmavé vlasy, pevnou čelist, krásná tetování. Nebylo to tak dávno, co jsem snila o tom, že si budeme takhle blízko. Moje pošetilé srdce po něm toužilo víc než plíce po kyslíku... a teď, když byl můj a já jeho, jsem ho potřebovala ještě víc. Zachránil Onyxe. Riskoval pro mě život a z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že by to bez váhání udělal znovu. Naprázdno polkl, až se mu zavlnily svaly na krku a propletená tetování se rozpohybovala.

„Nemusíš to dělat,“ zašeptal. „Jsou i jiné možnosti.“

Je tady. Tady. Tady...

Šepot, který mi zněl v uších, jsem okatě ignorovala. Odmítala jsem ho brát na vědomí. Ne tady a ne teď. Nebylo to poprvé, co jsem od svého probuzení a proměny živé stříbro zaslechla. A věděla jsem, že to nebude naposledy.

Namísto toho jsem se zaměřila na svého druha. Zvedla jsem ruku v rukavičce a pohladila ho po tváři. Co bych dala za to, abych teď na dlani cítila jeho strniště. Při všech bozích. Už jen to, že jsem se ho takhle mohla dotýkat. Že je vůbec *můj*. „A všechny ty možnosti zahrnují krev, smrt a oheň,“ zašeptala jsem, aby mě slyšel jen on. Samozřejmě mě slyšeli i ti dva vzadu, ale zdvořile předstírali, že ne.

Fisher se přitulil k mé dlani a na vteřinu zavřel oči. „Já mám za to, že by ti parchanti krvácet měli,“ opáčil taky šeptem.

„Já vím. Ale co všechny ty životy, které bychom mohli zachránit? Naši přátelé? Lidé v Cahlishi? Jak by se mohli vrátit domů, když je bude Sanasroth na druhém břehu řeky stále strašit?“

Na to neměl co říct. Fisher svůj lid miloval. Trápilo ho, že z Cahlishe utekli, když ho Malcolm uvěznil v tom proklatém labyrintu. Jestli se měli vrátit domů, musel jim zajistit bezpečí. Napjatě si povzdechl a přikývl. „Dobře. Ale kdykoli bys měla jen pocit, že už tu nechceš být...“

„Řeknu ti to, slibuju.“

Sklonil hlavu, uhnul očima a pak se otočil a vydal se k zrcadlu. Na skříňce vedle něj ležel můj meč, který jsem tam odložila při převlékání. Spása byla starodávné ostří – jeden z hrstky božských mečů, které byly před tisíci lety obdařeny magií. Patřival Fisherovu otci. Na celá staletí zmrazil portály z živého stříbra. A když jsem ho pak v sebeobraně z jednoho portálu vytáhla, otevřela jsem tím znovu průchody mezi světy.

Teď patřil mně. Božské meče byly věrné, majetnické zbraně. Kdyby ho Fisher nezvedl přes kousek hedvábné látky, popálil by si ruce. Opatrně ho přinesl a podal mi ho.

„To nemůžeš myslet vážně,“ zděsil se Carrion. „Vždyť jí *vůbec* nejde k šatům!“

„Má pravdu.“ Taladaius už stál u dveří a nervózně svíral kliku. „Nemůže vyjít ven se Spásou u boku. Musí vypadat královsky. Nesmějí mít dojem, že se jich bojí.“

Z Kingfisherova pohledu bylo zřejmé, že pašeráka i upíra považuje za kolosální idioty. „Mně je ukradené, jak bude *vypadat*. Chci, aby se měla čím bránit.“

„Tak jí dej něco jiného. Nenápadnějšího. Něco, co může schovat. A při všech bozích, pohni si.“

BUM!

BUM!

BUM!

Dunění bylo čím dál hlasitější, rychlejší a netrpělivější. Fisher zaváhal, ale pak si povzdechl a odložil Spásu na lenošku. „Dobře. Jak chcete.“ Hbitými prsty sáhl do váčku na svém opasku a vyndal z něj jemný, stříbrný řetízek. Ovinul mi ho kolem pasu a na boku udělal volnou smyčku, aby mi konce splývaly ke kolenům.

„Nepotřebuje garotu,“ namítl Taladaius.

„To není garota. Je to pásek,“ prohlásil Fisher nevinně. V mojí hlavě pak jen soukromě dodal: *Je to garota.*

Musela jsem přemáhat smích.

Tasil dýku z pochvy na svém opasku a klesl přede mnou na koleno. Vzhlédl ke mně a v očích mu vířilo tisíce emocí. Pomaličku... opatrně... rozhrnul rozparek šatů a odhalil moje stehno.

Taladaius rozhodil rukama. „Na tohle nemáme čas!“

„Určitě?“ zamumlal Carrion. „Já bych se klidně ještě chvíli zdržel.“

Kingfishera jeho poznámka viditelně namíchla, ale nic neřekl. Jednou rukou mi vyjel nahoru po stehně. Dotek jeho prstů po sobě zanechával horkou cestičku. Druhou rukou mi přitiskl dýku k noze. Magie tetelící se pod mou kůží poznala, že je zbraň z ryzího stříbra, stejně jako řetízek kolem mého pasu. Kov mě však nepopálil, tak jako by běžně popálil Tala nebo jiného upíra. Už jsme zjistili, že jsem imunní jak vůči stříbru, tak železu. Možná za to mohla skutečnost, že jsem

nebyla *ani* upír, *ani* víla, možná šlo o moje alchymistické nadání. Ať tak či onak jsem byla za tuhle výhodu vděčná.

Fisher neměl žádné pouzdro ani pochvu, ale nepotřeboval je. Ve vzduchu se zhmotnily pramínky černého kouře a pohladily mě po noze. Byly chladné a horké zároveň. Ze závanu Fisherovy magie mi naskočila husí kůže. O většinu moci tady přišel – nemohl otevírat portály ani pomocí magie ublížit obyvatelům Krvavého dvora na jejich vlastním území –, ale *tohle* dokázal. Moje stehno vmžiku obepnula propracovaná krajka ze stínů a třpytivého černého písku a bezpečně dýku zachytila. Vypadalo to nádherně. Jako černá pavučina, na níž ulpěly kapičky rosy. Fisher chvíli nechal ruce na mém stehně. Pevné, mozolnaté dlaně...

Ostře se nadechl, zatřásl hlavou a vstal. Podíval se na mě a já si všimla, jak má rozšířené zorničky. „Jestli se na tebe někdo z nich jen křivě podívá, zabodni mu ji rovnou do prsou.“

„Já vím, jak se používá dýka, Fishere.“ Většina dvojic flirtovala tak, že na sebe dělala oči a vyměňovala si komplimenty. My řešili, jak nejlépe zneškodnit nepřítele. Zacukaly mi koutky a málem jsem se usmála...

BUM!

BUM, BUM, BUM!

Fisher mi podal ruku. „Pojďme.“

„Počkej. Já...“ Bohové, chtěla jsem mu toho tolik říct, ale neměli jsme ani chvíli o samotě. Byl tu v nebezpečí. *Já* se díky zkosnatělým tradicím a zákonu o následnictví téměř neměla čeho bát, jenže Fisher Malcolma nezabil. Jemu Krvavý dvůr nemusel umožnit usednout na trůn bez boje. Byl jejich zapřísáhlý nepřítel. V Ammontraíethu žily tisíce vyšších upírů, všechno Malcolmovy děti, a každý z nich mého druha z duše nenáviděl. Kdyby se třeba jen zamračil na nesprávnou osobu, byl by z toho pořádný průšvih. Chtěla jsem mu to připomenout, ale on to pochopitelně věděl, a na tlachání nezbýval čas.

„Mohl bys... můžeš se tam prosím chovat slušně?“ vychrlila jsem tiše.

Zatvářil se udiveně a pak se pousmál, až se mu na pravé tváři objevil d'olíček. „Můžu,“ přikývl.

„Ale neslibuju, že se tak chovat *budu*.“

Cestou ze dveří nás Taladaius ještě naposledy zadržel. „Nimerelle bys měl nechat tady,“ poradil Fisherovi. „Když budeš ozbrojený *ty*, budou to považovat za projev agrese.“

„Výborně.“ Tvář mého druha potemněla příslibem násilí. „Přesně tak to i myslím.“